

4 Söndagen efter Trefaldighet

2 Årg. Ev. Joh. 8:1-11

I.N.J

Predikan idag består av tre delar! Den första lyder:

1. Moralisk – men inte rättfärdig

Om det är något vi berömmar oss av, så är det väl att vi är människor som kan skilja på rätt och fel, gott och ont, sanning och lögn. Vi har en inre moralisk kompass som hjälper oss i livet. Vi återfinns inte i brottsregistret. Vi vare sig mördar eller stjälar. Vi sätter en ära i att göra rätt för oss. Vi arbetar våra 40 veckotimmar. Vi följer trafikregler, kör inte rattfulla och falskdeklarerar inte – o.s.v.

Det finns alltså en ärlig strävan hos oss att leva rätt. Och äger vi lite kristendoms-kunskap, så vet vi att bakom det här med rätt och vill finns Gud själv, han som ju gett oss de 10 budorden. Och det vet vi – följde alla dem, blev det om inte ett paradiset på jorden, så i alla fall en förgård till himmelen. Så nog är vi moraliska alltid. Och det är för väl. Men betyder det att vi är rättfärdiga, d.v.s. att vår ärliga strävan och vår yttre anständighet, är nog, att vi liksom är färdiga med det som är rätt – ”*rätt färdiga*”?

Några som trodde att de var det är den moraliska majoritet som stormar fram på bred front i vårt evangelium, med en äktenskapsbryterska i hampan och med vassa stenar i sina händer – de skriftlärdade och fariséerna. De var ju på rätt sida om statuetten, kan det tyckas. Helt ärligt - de var verkligen människor med hög moral. De var stenhårda mot sig själva. Så om några hade rätt att reagera mot ett så uppenbart brott mot det sjätte budet, så var det väl ändå de? De stod upp för det rätta och visade verkligen nitälskan för Guds lag! Eller, hur var det med den saken? Trots att de tycktes ha Guds Ord på sin sida, var det något med uppsättet som var fel. Varför i all världen kom de släpande med äktenskapsbryterskan? Jo, de ville ”*sätta Jesus på prov och få något att anklaga honom för*”.

Så trots att det såg så moraliskt riktigt ut – var det ganska ruttet alltsammans. Och för att få både dem och oss att inse, att vår moral inte gör oss rättfärdiga – och inte heller ger oss rätten att slänga stenar – vare sig bokstavligt eller bildligt – på de människor som i våra ögon inte håller måttet – *tiger Jesus*. Det är som han ville säga: Besinna dig lite och tänk efter! Och tänker vi då efter, så är det ju egentligen inget att göra sig märkvärdig över att man försöker leva rätt, är skötsam, ärlig och t.o.m. godhjärtad och hjälpsam mot andra. Vi har ju, som Jesus säger på ett annat ställe ”*bara gjort vad vi är skyldiga att göra*” (Luk. 17:10).

Så även om det är skillnad på människor i moralsikt avseende, och att jag i jämförelse med andra kan konstatera att jag inte har några grova synder eller brott på mitt samvete – och att jag i det stora hela är en anständig människa, är det ändå så att jag inte är *”fri från synd”*. Därför för det andra:

2. Avslöjad – men inte dömd

Jesus bryter tystnaden. Och svaret blir – inte en lång och invecklad skriftutläggning – utan lika enkelt som överraskande: *”Den av er som är fri från synd skall kasta första stenen på henne”*. De blev avslöjade allesammans: fariséerna och de skriftlärdade, liksom kvinnan. Och även vi blir det, när Jesu ord kommer nära och får röra vid oss.

Med tunga dunsar faller den ena stenen efter den andra till marken. En och en droppar moralens väktare av. De äldsta först! Kanske inte helt överraskande! Har man fått leva ett långt liv känner man förmodligen sig själv och sina egna brister. Man minns sina kortakommanden och nederlag, allt det där som blev fel – och som Gud ju faktiskt förlät. Och vem är man då som har rätt att slänga stenar på andra? Man blir avslöjad – som hycklare!

På samma sätt var det med kvinnan. Också hon blev avslöjad. Var hennes anklagare hycklare – så var hon en syndare! Låter det hårt? Se efter i texten! Det är inte så att Jesus bagatelliserar det som har hänt. Hans ord: *”Inte heller jag dömer dig”*, betyder inte att han ger kvinnan ett moraliskt frikort och säger: *”Lev som du vill!”* Självfallet hade hon brutit mot det sjätte budet. Men det är inte värre att bryta mot det än något annat av Guds bud. Inte lindrigare heller – kanske vi för tydlighetens skull bör tillägga.

Avslöjad alltså – men inte dömd! Inför Jesu ord, blir man avklädd all sin yttre präktighet och all sin förställning. Man kan inte trixa och mixa inför honom! Man kan ju försöka, men till sist står man där precis som man är: En människa i oändligt behov av nåd, barmhärtighet och förlåtelse. Och det var ju dit Jesu ord ville leda oss – till att inse vårt behov av nåd. Om han dömde oss – vilket han ensam har rätt att göra – eftersom han ensam är rättfärdig, då var det han som skulle kasta den första stenen. Men istället för att slänga stenar på oss, förlåter han, och säger: *”Gå nu, och synda inte mer!”*. Så för det tredje:

3. Förlåten – men inte fullkomlig

Det här med förlåtelsen är inte helt enkelt, särskilt inte för den som tänker, att synden det är något man gör upp med en gång för alla, får förlåtelse för och sedan behöver man den inte mer, utan kan vandra fri och glad på helgelsens väg!

Mer än en gång har jag talat med kristna som suckar djupt över att de inte blir bättre. Det är närmast något pinsamt för dem att bekänna sin synd för Jesus i syndabekännelsen, ta emot förlåtelsen och sedan komma tillbaka igen nästa söndag och be om förlåtelse igen – för samma sak. Och eftersom man känner sig så misslyckad, så skäms man att komma tillbaka i samma ärende. ”*Gå och synda inte mer*” – säger ju Jesus. Och då kan jag väl ändå inte komma tillbaka, utan måste väl finna mig i att jag har sumpat mina chanser till förlåtelse och får finna mig i att bli inte bara *dömd*, utan också *fördömd*?

Men det är att misstolka Jesu ord. Förlåtelsen, är något man får en gång för alla och sedan behövs den inte mer. Tvärtom! För dig som därför tycker att du bekant allt inför Jesus och verkligen försökt gå och inte synda mer, du kanske kan ha hjälp av att tänka på hur Luther beskrev en kristen – nämligen som en människa som på en gång är både syndare och rättfärdig.

Vi lever med den dubbelheten. Vi är förlåtna, men inte fullkomliga. Syndaförlåtelsen är inte ett stadium vi passerar, nej det är själva luften vi andas. ”Hjälp oss att leva i din förlåtelse” – ber vi ju i tackbönen efter avlösningen. Inte en dag, inte timme, inte en minut, inte en sekund, kan vi vara utan Jesus och hans förlåtelse. Att ha gjort den upptäckten för egen del – det är att ha kommit en bra bit i sin kristendom.

Så är alltså detta det viktigaste i idag: Har Jesu ord fått visa oss vem vi är? Inser vi vårt behov av förlåtelse? Tar vi emot förlåtelsen? Lever vi i den? Präglar den vårt liv? Vi kan visserligen tycka att det vore intressant att veta hur det gick med de skriftlärdade och fariséerna! Blev de förändrade? Vi hör inte en enda kommentar. Men kanske ändå ljudet från de stenar som föll tungt till marken, räcker som kommentar. De fick något att tänka på. Säkert blev de både bedrövade och sorgsna! Men jag tror att ”*sorgen ledde till omvändelse*” (2. Kor.7:9).

Och kvinnan, hur blev det för henne? Nog fick hon nåden att börja ett nytt liv! Hon tog emot förlåtelsen och lärde sig att leva i den. Och det är väl just det som får bli slutordet idag – en uppmaning till både dig och mig: Ta emot förlåtelsen och lev i den! Det är att leva kristenliv. Förlåtna är vi. Men inte fullkomliga. Fullkomningen väntar – men först i Guds rike! Amen.

Psalmer: 222, 233, 545 v 4-5, 13